

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ μίς Κλαίρη, καθισμένη πλάι στὴ Μινιά, δὲν ἔπαυε νὰ γελάει μὲ τὶς ἀφέλεις φράσεις καὶ μὲ τὴν τερατώδη Ἀγγλικὴ προφορὰ τῆς καλοκαρῆς Ἰθαγενοῦς. Ἀλλὰ κι' ἡ κυρία Καραμάν, κολλημένη σάν γραμματόσημο, πλάι στὸν καπετάν-Ουάρτων, διασκεδάζε περιφραμὰ ἐπίσης: Δὲν χόρταινε νὰ τὸν ἀκούει νὰ τῆς διηγῆται τὶς ἐξωφρενικὲς περιπέτειές του, ὅσες τοῦ εἶχαν τύχει κατὰ τὸ πολυχρόνιο διάστημα τῆς τρικυμι-σμένης καὶ ριψοκίνδυνης ζωῆς του...

Ἀφοῦ πιά ἀπόφαζαν, ποτίζοντας τὰ ἐκλεκτά, τοὺς φαγῆ-τά μὲ ἄρκετο—καὶ πῶ ἐκλεκτό ἀκόμη—κρασί, βγήκαν ὀλοὶ μαζί στὴ γέφυρα τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν πρωϊνὴ χλιαρὴ λιακάδα. Ὁ καιρὸς ἦταν εὐνοϊκώτατος, κι' ἡ ἀνοιξιὰτικὴ ἐκείνη ἡμέρα ἀπ' τὶς πῖο ὡμορφες κι' ἔλκυστι-κές. Ἡ Μεσόγειος θάλασσα ἀπλώνονταν ἀπέραντη καὶ κατα-γάλαζι, καὶ μόλις ρυτιδωνόταν ἀπ' τὸ ἄλαφρο ἀεράκι.

Κι' ὁ «Κροκοδείλος», τρέμοντας δολόκληρος ἀπ' τὴν ὑπερ-πέσει τοῦ ἀτμοῦ κι' ἀπ' τὸν γδοῦπο τῶν μηχανῶν, δίσχιζε τὰ γαλάζια νερά μὲ ἀσυνήθιστὴ ταχύτητα.

Ὁ καπετάν-Ουάρτων, σκεπτικὸς ἀπὸ λίγες στιγμὲς πρὶν, εἶχε θυμηθῆ πιά κάποια καινούρια φριχτὴ περιπέτεια του. Καὶ χαμογελῶντας προκαταβολικὰ γιὰ τὴν ἐντύπωσι πού θὰ προ-ξενούσε, ἐτοιμάστηκε νὰ πηλ, σίση τὴν κυρία Καραμάν, γιὰ νὰ τῆς τὴν διηγῆθῆ καὶ νὰ τὴν καταπλήξῃ.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνα λεπτὸ ἀλλὰ στιβαρὸ χέρι τὸν συγ-κράτησε στὴ θέσι του. Κι' ἡ φωνὴ τῆς μίς Κλαίρη, ἀκού-στηκε τρεμουλιαστὴ κι' ἀνή-συχη:

— Μοῦ δίνετε μιά στιγμὴ τὸ τηλεσκοπίο σας, πλοίαρχε;

Πῆρε σὰ χέρια τῆς τὸ μα-κρὸ ναυτικὸ τηλεσκοπίο τοῦ καπετάν-Ουάρτων, τὸ κόλλησε στὸ δεξιὸ τῆς μάτι, κι' ἄρχισε νὰ ψάχνει μὲ ἀγωνία ὀλόγυρα στὸν ὄριζοντα.

Καὶ τέλος, χλωμὴ πειδ' ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς γύρισε στὸν πλοίαρχο κι' εἶπε:

— Κανένα πλοιο δὲν βλέπω στὸν ὄριζοντα! Ποῦ νὰ εἶνε ἄραγε ἡ «Ἀλκυὼν»;

Ὁ καπετάν-Ουάρτων ἀναπῆ-δισε... Ἔστρεψε παντοῦ στὸν ὄριζοντα, τὸ ἀγκῶδες κεφάλι του, ψάχνοντας μὲ γλαρὰ μάτια νὰ δῆ κάπου τὴ θαλαμηγὸ τοῦ Μοντεχρήστου, ἢ τοῦλάχιστον τὸν καπνὸ τῆς.

Μὴ βλέποντας ὅμως πούθενά τὴν «Ἀλκυὼνα» ἀνησύχησε.

— Σαῖν! φώναξε δυνατὰ τὸν λοστρόμο του. Γιὰ πηλοῦσαε ἐδῶ παλληκάρη μου, νὰ σὲ ρωτήσω κάτι! Ἔλα καὶ σὺ, γερ-λόυκε, εἶπε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ναῦτες του.

Ὁ λοστρόμος κι' ὁ ναῦτης ἔβρεξαν κοντὰ του κι' ὁ καπε-τάν-Ουάρτων, τοὺς ρώτησε:

— Πόσα μίλια κάνει τώρα ὁ «Κροκοδείλος» μας;

— Ἄ, καπετάνιο! φώναξε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ λοστρόμος. Ἀπ' τὰ δώδεκα μίλια στὴν ὥρα, πού κόβαμε ἄλλες φορές, σήμερα πατοῦμε σὰς δεκάξη!... Δὲν ἀκούτε πῶς ἀγκομαχάει ὁ «Κροκοδείλος» μας...; Τὰ καζάνια κάτω κοντεύουν νὰ σκά-σουν ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ ἀτμοῦ, κι' ὀλόκληρο τὸ καράβι μας τραντάζεται!

Ἀκτινοβολῶντας ὁ καπετάν Ουάρτων ἀπὸ ἀγαλλίασι, γύ-ρισε στὴ μίς Κλαίρη καὶ τῆς εἶπε θριαμβευτικὰ:

— Τ' ἀκούτε, μίς;... Δεκάξη ὀλόκληρα μίλια κόβει τώρα, στὴν ὥρα, ὁ «Κροκοδείλος» μου!... Ρεκόρ πρωτοφανές, δηλαδή. — Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν σὰς ρώτησα γιὰ τὴν ταχύτητα τοῦ πλοιοῦ μας! εἶπε διαταχτικὰ ἡ νεαρὴ Ἀγγλίδα, δίχως νὰ συμ-μερισθῆ καθόλου τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ πλοίαρχου. Αὐτὸ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ. ΔΟΥΛΗΤΑ. ΠΑΤΡΩΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

πού μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ μάθω πού βρίσκεται ἡ «Ἀλκυὼν»! Τὴν προσπέρασα ἢ μὰς προσπέρασε;...

Κι' αὐτὸς ὁ λοστρόμος εἶχε σκύψει τώρα τὸ κεφάλι του. Ὁ γρηαῖος ναῦτης τοῦ «Κροκοδείλου» κύτταξε μακριά, ἀναζη-τώντας τὴν «Ἀλκυὼνα».

Ὁ Ουάρτων γύρισε καὶ τοὺς κύτταξε ἀνήσυχος:

— Τί λὲς εἰς; ρώτησε τὸ λοστρόμο.

— Ἡ «Ἀλκυὼν», καπετάνιε μου, ἀπάντησε ὁ λοστρόμος, θὰ «κόβῃ» παραπάνω ἀπὸ εἰκοσι μίλια τὴν ὥρα, γιὰτὶ ἀπ' τὸ πρωὶ ἀκόμα τὴ χάσαμε ἀπ' τὰ μάτια μας!... Βγαίνοντας ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, μὰς προσπέρασε κι' ἔγινε ἀφαντὴ στὸ πέλαγος!... Νά, οὔτε κι' ὁ καπνὸς ἀπ' τὰ φουγάρα τῆς δὲν φαίνεται πιά!

— Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ, φλόαρη γαλιάνδρα! Φευγάτε ἀπὸ δῶ ὀλοὶ σας! οὐρλιαξε ἑξάλλος ὁ καπετάν-Ουάρτων, ὁ ὅποιος στεκόταν ἀφῶνος καὶ κεραυνόπληκτος τὴσ ὥρα ἀπ' τὴν κα-τάπληξι του.

Βλαστημῶντας ὑστερα θεοῦ καὶ δαίμονας, καὶ περισσό-τερο ἀπ' ὄλους τὸν «Κροκοδείλο» του, κατέβηκε σὰ μηχανο-στάσια γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἔτρεχε πραγματικὰ «ὀλοταχῶς» τὸ πλοιο του...

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα, ἡ ἀγρία ἐξαπὶ του εἶχε περάσει, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε βαθεῖα θλίψη, ἀπογο-ήτεια, καὶ κατῆφεια.

— Μίς Ἐλφισ, ἔχασα τὸ στοίχημά! περιωρίστηκε νὰ πῆ, πλησιάζοντας τὴ συνφρουμένη νέα. Δὲν φταίει βέβαια σ' αὐτὸ ὁ φτωχὸ—Κροκοδείλος—μου, γιὰτὶ κάνει ὅτι μπορεῖ ὁ καυ-μένος!... Καταπίνει ἀράδα κάρβουνο, καὶ κοντεύει νὰ σκάσῃ σάν ὀβούζιο ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ ἀτμοῦ!... Ποῦ νὰ φα-νταζοῦν ὅμως ποτέ, ὅτι ἡ διαβρολεμένη ἔκελη πα-ληψαρὸβάρκα τοῦ Μοντε-χρήστου θάκοβε εἰκοσι μί-λια;

— Ἐ, τὸ περίμενα σχε-δὸν αὐτὸ, καπετάνιε! ἀπάν-τησε φιλοσοφικὰ ἡ μίς Κλαί-ρη. Μπορεῖ ἡ «Ἀλκυὼν» νὰ εἶνε μικρούλα σάν ψαρὸ-βάρκα, ἀλλὰ εἶνε καράβι τῆς τελευταίας μηχανικῆς καὶ ναυπηγικῆς τέχνης!... Ὅ-πως σοῦ εἶπα καὶ πρὶν, ἔδοξε ἀφθονα χρήματα ὁ κόμης, γιὰ νὰ τὴ ναυπηγῆ-σῃ τελειοτάτ!

Ἀκολούθησε λιγόλεπτη σιωπὴ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ὀλοὶ ἔμεναν βυθισμένοι σὲ διαφορετικὸς ὁ καθένας σκέψεις. Τέλος, ἡ μίς Ἐλφισ χόκωσε τὸ θελ-κτικὸ κεφάλι τῆς, κι' εἶπε μὲ τόνο σοβαρὸ κι' ἀποφασιστικὸ:

— Ἀκούστε, πλοίαρχε Ουάρτων!... Ἄν δὲν μὲ γελάει ἡ μνή-μη, τὸ στοίχημά μας ἦταν δεῖ!... — Τὸ στοίχημά μας ἦταν νὰ μὴ ἀποχωρισθῶ κι' ἐγὼ κι' οἱ ναῦτες μου ἀπὸ σας, ὡστόσο τελειώσετε τὴ δουλειά μὲ τὴν ὅποια καταπιστήκατε! διέκοψε γοργὰ κι' ἔντονα ὁ καπε-τάν Ουάρτων. Ἐ, βεβαιώητε μίς, ὅτι θὰ τῆσῶ τὸ λόγο μου: Καὶ στὸ διάβολο ἀκόμη ἂν πρόκειται νὰ πάτε, θὰ σας ἀκολου-θῆσουμε πρόθυμα ἐγὼ κι' οἱ ναῦτες μου!

Ἡ μίς Ἐλφισ χαμογέλασε φαιδρὰ γιὰ τὴν ἀφέλεια τοῦ ἀ-γαθοῦ πλοίαρχου. Τὰ σχέδιά τῆς ὅμως ἦσαν ἐπικίνδυνα, καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἐπιπολαῖσθαι στὴν ἀντιμετωπίωσι τους. Γι' αὐτὸ σοβαρεύτηκε ξανά, καὶ ἐξακολούθησε:

— Ἄς ἐξηγηθῆμε καθαρὰ πλοίαρχε!... Μόλις φθάσουμε στὴ Βῶνη τοῦ Ἀλγερίου, θὰ ἀκολουθῆσω κατὰ πόδας τὸν κό-μητα Μοντεχρήστο, σ' ὅλες τὶς ἐκεῖ πορεῖες του... Στὴν ἀνάγ-νη, θὰ μποῦμε καὶ στὴ φριχτὴ ἔρημο Σαχάρα, καὶ στὴς ἐπι-κίνδυνες Ἀφρικανικὲς ζούγκλες... Κανένας κίνδυνος, καμιά δυσκολία δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐμποδίσουν στὴν ἐκτέλεσι κάποιου μουσικοῦ σκοποῦ, ὁ ὅποιος ριζώθηκε γερὰ μέσα στὸ μυαλό μου! Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει βέβαια ἐσὰς, ποῖος εἶμι; αὐτὸς ὁ σκοποῦ!... Λοιπόν... Ἐπιμένετε ἀκόμη στὴν προηγούμενη δὴλωσί σας, κα-πετάν—Ουάρτων;

Ὁ γρηαῖος ναῦτης τοῦ «Κροκοδείλου» κύτταξε μακριά, ἀναζη-τώντας τὴν «Ἀλκυὼνα».

— Έπιμένω, κι' όρκίζομαι στο λόγο της τιμής μου, δι τή θηρσή των υπόσχεσών μου, μί! είπε έπίσημα ό πλοίαρχος. Έγυώμαι δέ και για τήν πίστι, τήν ύπακοή, και τήν άφοσίωσιν σέ σάς και σέ μένα, όλων τών ναυτών μου!... Ω, οί παλιοί μου σύντροφοι, σύντροφοι τώσαν περιπετειών και κινδύνων, δέν θά μέ εγκαταλείψουν στις κρίσιμες αυτές στιγμές!

Μιά έγκάρδια χειραψία, τήν όποια άλλαζαν ή μίς Έλφιν μέ τόν πλοίαρχο, έπισφράγισε τή σοβαρή τούσ συμφωνία. Η νεαρή Άγγλιδα κάλεσε ύστερα τό πλήρωμα, τούς άνεκόλωσε τή συμφωνία της ατή μέ τόν πλοίαρχο τούς, τούς ύποσχέθηκε ήγεμονικές άμοιβές—άν τήν άκολουθούσαν πιστά στήν κινδυνώδη έκστρατεία της—και τούς έδωσε έπίσης μία γενναιοτάτη προκαταβολή...

Περιτόν νά ποδμε δι οί άφελείς και γενναίοι έκείνοι άνδρες—πιστοί και μεγαλόψυχοι όπως όλοι οί θαλασσοόλυκοι—δέχτηκαν μ' ένθουσιασμό τίς προτάσεις της νεαρής άριστοκράτους.

Άγνη ώρα άργότερα, κουρασμένη άπ' τίς τόσες συγκινήσεις της ή μίς Έλφιν, κλεινόταν στήν ίδιαίτερη καμπίνα της, κι' έτοιμαζόταν νά ξεαπλώσθι στο κρεβάτι και ν' άναπαυθή...

Ήταν, βέβαια, σκεπτική ακόμη... Άλλά τόση κρυφή χαρά πλημυρίζε τά στήθη της, ώστε φαίνονταν μεταμορφωμένη και τό άραιο πρόσωπό της άκτινοβολούσε...

— Ω, πόσο χαίρομαι, άγαπημένη μου μικρούλα, πού σάς βλέω χαρούμενη! τής ψιθύριζε στοργικά ή κυρία Καραμάν, ένώ συγχρόνως τή βοηθούσε νά γυθθί. Δέν ξέρετε πόσο φοβήθηκα πριν, όταν έξακριβώσαμε δι ή «Άλκυόνα» έτρεχε περισσότερο άπό μάς κι' έξαφανιόθηκε!... Νόμιζα δι θά απελπιζόσαστε άπ' τόν καυμό σας κι' άπ' τή θλίψη σας!

— Η μίς Κλαίρον δέν άπάντησε άμέσως... Προσήλωσε μόνον τά μάτια της, έντονα και λαχταρισμένα, στό μάτια της άφωσιμένης παιδαγωγού της...

Κι' ύστερα, μισοκλεινόνας τά, και μέ νοσταλγική έκφρασι στό γοητευτικό πρόσωπό της μουρμούρισε:

— Γιατί νά λυπηθώ... Ίσα-Ίσα, εύχαριστήθηκα!... Ναι, νιώθω κάποια όπερηφάνεια στή ψυχή μου, γιατί κι' έδώ ακόμη φάνηκε άνώτερος άνθρώπος ό Μοντεχρήστος!... Θά άπογοητευόμουν... ναι, θά άπογοητευόμουν, άν ό καπετάν—Ούδάρων μέ τόν «Κροκόδειλό» του, κατώρθωνε νά ξεπεράσθι τόν Μοντεχρήστο μέ τήν «Άλκυόνα» του!

— Ω, μικρούλα μου!... Πρόσεξε... Πρόσεξε!... Η ά γ α π η είνε πικρή, όταν τό άντικείμενο της άγάπης σου είνε ένα άτομο τόσο ύπεροχο και μέ τόσες κοινωνικές ύποχρεώσεις, όπως ό Μοντεχρήστος σου!...

ΙΕ.
ΑΛΓΕΡΙ

Παρ' όλες τίς κατηγορηματικές και διαρκείς διαβεβαιώσεις του καπετάν—Ουάρτων, δι τό πλοίο του θά φτανε ταχύτατα στό λιμάνι της Βόνης, τρία δλόκληρα ήμερώνυχτα κατανάλωσε ό φτωχός «Κροκόδειλος», όσο νά φτάσθι εκεί. Και τέλος, τό πρωί της τετάρτης ήμέρας, κατώρθωσε επίντελος νά καταπλεύσθι άγχομαχώντας στό πολυπόθητο αυτό λιμάνι του προορισμού του...

Άς άφήσουμε όμως προσωρινώς τόν «Κροκόδειλο» και τούς έπιβάτας του κι' άς παρακολουθήσουμε τή γοργότερη «Άλκυόνα» στό ταχύ της ταξίδι...

Η κομψή ατή θαλαμηγού του Μοντεχρήστου, έσχίξε τά γαλάζια κύματα της Μεσογείου μέ ταχύτητα λίγιγυδής και πρωτοφανή για πλοίο της εποχής εκείνης. Όταν ό σκοπός ναύτης της πλώρης φώναζε τό καθιερωμένο: «Ήρα!...», ό κόμης Μοντεχρήστος μέ δυσκολοσυγκράτητη, συγκίνησι διέκοψε τό πρόγευμά του και πετάχθηκε όρθός...

Έιχε άπό άρκετή ώρα, ήδη, ήμερώσει. Άφήνοντας τό φλυτζάνι του τσαγιού του ό κόμης, πήρε μαζί του τόν νεαρό γιού του κι' άνέβηκαν στή γέφυρα της θαλαμηγού του. Ό «Έλπιδοφόρος» άκτινοβολούσε άπό λαχάρα. Τό νεανικό πρόσωπό του έιχε τή σφραγίδα μιάς πρώτης και σοβαρής άνδρικής καλλονής.

Όταν άντίκρουσε τίς χρυσωμένες άπ' τόν πρυντό ήλιο άκτές της Άλγερίας προσήλωσε τό βλέμμα του τό

γοητευμένο στό λευκά σπιτάκια και στούς ψηλούς πύργους και μινιάρδες της πόλεως Βόνης, και ψιθύρισε μ' έκστασι:

— Ω, πατέρα!... Πόσο άωροφος είνε ό καινούριος αυτός κόμος, στόν όποίο μέ δδηγής!

— Έίθε παιδί μου νά είνε άωροφος και ή περιπέτειε, έστω κι' ή πιό επικίνδυνες άκόμη, στις όποιες πρόκειται νά σέ δδηγώ μαζί μου! άπάντησε ό κόμης, ρίχνοντας ένα στοργικό βλέμμα στό παιδί του.

Η στιγμή εκείνη είχε κάτι τό έπίσημο για τή πατρική καρδιά του έκλεκτού αυτού άνθρώπου. Προσήλωσε τό βλέμμα του πιό έπίμονο στό μάτια του γιου του κι' έξακολούθηκε έπιβλητικά:

— Παιδί μου, μόλις θά πατήσουμε τό πόδι μας στή στεριά, θά άρχισθι για μάς μία σειρά περιπετειών και κινδύνων... Εύτυχής ό άνθρώπος πού τά περνάει δλ' αυτά νικηφόρος... Κάποτε πέρασα κι' έγώ άπό πολύ δύσκολες στιγμές άδράτως... Δέν ξεχνώ όμως, δι είμαι άνθρώπος, μία ύπαρξη δηλαδή άδύναμη μπρός στις κρυφές βελήσεις της Μοίρας! Κούτάξέ μέ καλά στό μάτια παιδί μου!... Έπιθυμώ νά μέ κλάψης άν πεθάνω, νά μέ άναζητήσης άν χαθώ, νά μέ στριλιές άν λυγίσω. Δέν θέλω όμως ποτέ νά χάσθι τό κουράγιο σου και τήν αξιοδοξία σου!... Σκέψου ότι έχεις για ήμετέρα μία άπ' τίς άγιες και γλυκές εκείνες ύπάρξεις, ή όποια σ' έμπιστεύτηκε—έσένα τό προσφιλέστατο παιδί της—στήν πείρα μου και στήν επαγύρησή μου...

Βούρκωσαν άνάλαφρα τά μάτια του Μοντεχρήστου, στή θύμησι της ύπεροχής και θελκτικής έλληνίδος, στήν όποια είχε δώσει τόνόμά του και τήν όποια τόσο άγνά λάτρευε. Συγκρατώντας όμως τή συγκίνησι του, έξακολούθηκε μέ φωνή έπιφανειακά σταθερή:

— Όφελώ λοιπόν, παιδί μου, νά σέ παραδώσω πάλι άβλαβή στή γλυκειά σου ήμετέρα, ύστερα βέβαια άπ' τά μάθημα—τά έστω κι' επικίνδυνα—τίς όποια πρόκειται νά σου δώσω!... Άν λοιπόν πέσω στόν άγώνα, σάν άνθρώπος πού είμαι, έξακολούθησέ τόν έσού τιμία, άλλα και φρονίμως και στανετα συγχρόνως! Ποτέ νά μη σέ παρασέρθι ό άνόητος ήρωϊσμός. Φρόνιζε πάντα νά έκτιμάς μέ τήν αξία του, και νά τιμάς συγχρόνως, τόν κάθε άξιο έκτιμήσεως έχθρό σου, όσοδήποτε επικίνδυνος κι' άν είνε! Και πάντα νά σκέπτεσαι, δι εκεί κάπου μακριά, σέ μία γωνιά της γής, ύπάρχει ή τρυφερή καρδούλα της ήμετέρας σου, ή όποια λαχταράει νά μάσθινε σου τακτικά κι' ακατάπαυστα, ώσόντου σέ διη και σέ κλείσει στήν άγκαλιά της.

Τά ώραία μάτια του Έλπιδοφόρου βούρκωσαν έπίσης στήν άνάμνησι της προσφιούς ήμετέρας του. Κάτι πηγ: ν' άπάντησθι, άλλα... Άλλά τή στιγμή εκείνη άκούστηκε βιαστική και βροντερή ή φωνή του Ίακώβου:

— Κύριε κόμη!... Με συγχώρειτε, κύριε κόμη, μά...
— Τι τρέχει, Ίάκωβε; ρώτησε ό Μοντεχρήστος, σκιρτώντας και στρέφοντας άνήσυχος.

— Κύριε κόμη... Η πύρτα της καμπίνας σας είνε άνοιχτή! άπάντησε ό Ίάκωβος, μέ φωνή πού έτρεπε τώρα άπό τή συγκίνησι του.

— Έ, λοιπόν;... Θά λησμονήσα φαίνεται νά τήν κλείσω!

— Ναι!... Όχι!... Μά, συγγνώμη κύριε κόμη, άλλα δέν πρόκειται περί αυτού! Δέν έχετε στήν καμπίνα σας ένα κιβώτιο, κλειδωμένο μέ τρεις χάλκινες κλειδιωνίες;... Και μάλιστα, κλειδιωνίες τόσο τεχνικές, ώστε νά μη μπορή νά τις άνοίξη ούτε ό έπιτηδείτερος λαποδύτης;... Λοιπόν.

— Άνυπόμονος παιδί ό Μοντεχρήστος, άλλα κι' άνήσυχος τώρα, διέκοψε βιαστικά:

— Λέγε λοιπόν άνόητε, τί συμβαίνει μέ τό κιβώτιό μου και μέ τίς κλειδιωνίες του;

— Συμβαίνει κάτι, κύριε κόμη, τό όποιο μού φαίνεται κυριολεκτικώς σάν ψέμμα! άπάντησε ό άδιόρθωτος Ίάκωβος.

Και βλέποντας τόν έκνευρισμένο πειό Μοντεχρήστο, νά προχωρή πρός τό μέρος του άπειλητικός, βιάστηκε νά προσβήσθι:

— Λοιπόν, κύριε κόμη, καθώς είδα μισοάνοιχτή τήν πύρτα της καμπίνας σας, τήν έσπρωξα νά δώ

Στάθηκε δεξιτή ώρα στο κατάφι της πόρτας...

«Αν είστε μέσα, και... τότε είδα το κιβώτιό σας από άνοιχτό, άναποδογυρισμένο σχεδόν και άδειο!»

— «Άδύνατον! φώναξε άθελά του κι' άνακηδώντας, ο Μοντεχρήστος.

— Δυστυχώς, εινε όπως ος το λέω, κύριε κόμη! βεβαίως παραγγέμιτε περισσότερο το 'Ιάκωβος. Καί ξέρετε μιά περιέργη λεπτομέρεια;... Γύρω άπ' το κιβώτιο όπήρχαν χυμένα, και σκόρπια στο πάτωμα, πάμπολλα χρυσά νομίσματα και πολύτιμοι λίθοι!.. Διαμάντια δηλαδή, μαργαριτάρια, ρουμπίνια κι' άλλα διάφορα κοσμήματα άξιας!

Ο Μοντεχρήστος σούφρωσε όπότομα τά φρόδια του.

— Διάβολε! μουρμούρισε μέσα του. Όλοι οι άνθρωποι μου, όλο το πλήρωμα του πλοίου μου, εινε άτομα της άπολύτου έμπιστοσύνης μου!.. Ποτέ δέν έλαβα, ως τώρα, άφορητή νά ύποψιαστώ όποιονδήποτε από αυτούς!.. Ποιός εινε λοιπόν αυτός ο άθλιος, ο όποιος τόλμησε μιά τέτοια πράξη;

«Έμεινε σκεπτικός μερικές στιγμές, κι' ύστερα στρέφοντας στο γυίο του ειπε:

— «Έλα μαζί μου, 'Ελπιδοφόρε!

Με άργό βήα κατόπι, και με πρόσωπο βαθυσκοτεινισμένο, πήρε μαζί του και τόν 'Ιάκωβο και τράβηξαν κι' οι τρεις πρós τήν καμπίνα τήν.

Ο Μοντεχρήστος, μόλις έφτασε εκεί δέν μπήκε άμέσως μέσα. Στάθηκε μόνον επί αρκετή ώρα στο κατώφλι της πόρτας, και με όξύ βλέμμα, σιωπηλός, περιεργάστηκε λεπτομερέστατα τήν κατάσταση στήν όποία βρισκόταν το έσωτερικό του θαλαμίσκου του.

Μεγάλη άταξία βασιλευε εκεί μέσα. Πλήθος άφθονο χρυσών νομισμάτων, άδαμάντων, και διαφόρων άλλων πολύτιμων λίθων άνεκτίμητης άξίας ήσαν σκόρπια στο πάτωμα. Το κιβώτιο, στερεώτατο, άτσαλοδεμένο και με τρεις χάλκινες κλειδωνιές — άριστουργήματα τέχνης και στερεότητας, — ήταν όσώποσ παραβιασμένο, άνοιχτό και παραμερισμένο άπ' τή θέση του...

Ο Μοντεχρήστος έβριζε έπίσης μιά ματιά στήν στερεώτατη κλειδωνιά της πόρτας, κι' είδε με άρκετή έκπληξη ότι και αυτή ήταν σπασμένη και παραβιασμένη.

Και τέλος, μπáινοντας μέσα στήν καμπίνα, και πλησιάζοντας πρós το κιβώτιο, έσκυψε δίχως νά το άγγιση και περιεργάστηκε επί άρκετή ώρα πάλι το έξωτερικό του και το έσωτερικό του...

— Παράξενο μά τήν άλήθεια! μουρμούρισε σέ λίγο σκεπτικός και μοιολογώντας. Τά νομίσματα κι' οι πολύτιμοι λίθοι, όχι μόνον τά χυμένα στο πάτωμα άλλα κι' αυτά που ύπάρχουν μέσα στο κιβώτιο, φαίνονται άνάστατα κι' άνακατεμένα!... Θάλεγε κανένας, ότι χέρια νευρικά κι' άνοήμονα πασπάτευαν τόν σαρó τους και τά άνακάτευαν, με λύσσα, με θυμό!..

— Βλέπετε λοιπόν, κύριε; Ξανάπε τή στιγμή έκεινη ο 'Ιάκωβος, ο όποιος στεκόταν πλάι του. «Έγινε κλοπή έδώ, και πρέπει να βρούμε τόν άθλιο αυτόν που τόλμησε νά...»

— Και ποιος σέ βεβαιώνει, ότι πρόκειται περί κλοπής; διέκοψε σοβαρά και γαλήνια ο Μοντεχρήστος.

Τό κατάχλωμο όμως πρόσωπό του, παρ' όλη τή γαλήνη του, έδειχνε καθαρά, ότι μιά άνησυχία άπερίγραπτη, μιά άληθινή άγωνία κι' ύποψία δάγκανε τήν ψυχή του μυστικά!

— Μά τότε!... Αυτές ή διαρρήξεις της πόρτας και του κιβωτίου!... Αυτά τά χυμένα χρυσά νομίσματα και διαμάντικα; Κι' ή κατάπληξις του άτυχού 'Ιακώβου, όσο ψιθύριζε αυτές τις άπορίες του, φαίνονταν ότι δέν ειχε όρια.....

— Άκουσε, φίλε μου! τού ειπε με ήσυχη φωνή ο Μοντεχρήστος. Δέν πρόκειται άσφαλώς περί κλοπής και περί κοινού λοποδοτύου, γιατί!—καθώς αντίλαμβάνομαι—δέν λείπουν καθόλου χρήματα και κοσμήματα!... Πές μου μονάχα τό έξής: Ξέρει κανένας άλλος άπ' το πλήρωμα τή διαρρήξις του κιβωτίου μου;

— Όχι, κύριε κόμη! βεβαίως ο 'Ιάκωβος άμέσως. «Έγώ πρώτος άντελήφθην τήν κατάσταση αυτή, κι' έτρεξα κατευθείαν σέ σάς για νά σάς έδοικώσασθε!

Στεναγμός βαθειάς άνακοφίσεως βγήκε άπ' τή χείλη του κόμητος. Και προσηλώνοντας τό βλέμμα του στον πιστό πλοίαρχο της θαλαμηγού του, ξανάπε αιγαλά:

— Θαυμάσιαι!... Αυτό ήθελα κι' έγώ!... Σοφ συστήνω λοιπόν να καλοκλειδώσει το στόμα σου, να μην πής σε κανένα ότε λείψι για όσα συνέβησαν έδώ, και να προσποιήσαι διαρκώς τόν άδιάφορο!... Άπαράλλαχτα σάν να μη συνέβη τίποτα άπολύτως!... Έτσι, θά μπορέσω γρηγορώτερα κι' εδκολώτερα, να έξιχνίσω το μυστήριό, τό όποιο άσφαλώς όπάρχει κάτω άπ' τό άλλόκοτα ούτά γεγονότα!... Και τώρα πήγαινε, 'Ιάκωβε!... Μόλις σέ χρειαστώ, θά σέ φωνάξω!

Ο πλοίαρχος ύποκλήθηκε με σεβασμό, και δίχως νά τολμήσει νά κάνει άλλη έρώτηση, βγήκε άμέσως άπ' τήν καμπίνα του κυρίου του.

Ο Μοντεχρήστος κι' ο 'Ελπιδοφόρος έμειναν μόνον.

— Όπως θά κατάλαβες έως τώρα, παιδί μου, ο δράστης αυτόν τών διαρρήξεων δέν ειχε σκοπό να κλέψη χρήματα ή κοσμήματα! έξήγησε τότε ο κόμης στο γυίο του. Αυτό δέ τό άντελήφθην άμέσως, μόλις είδα ότι έλειπε ένα δέμα έγγράφων έμπιστευτικών—τά όποια είχα κλειδώσει έπίσης στο κιβώτιο αυτό—ένώ τά χρήματα κι' οι πολύτιμοι λίθοι εινε τελείως άθικτα!

— Και τι έπραξε πιδ πολύτιμο περιείχαν, τά έγγραφα αυτά που έκλάπησαν; ρώτησε ο 'Ελπιδοφόρος παρανεμεμένος.

— Ήσαν χάρται διάφοροι και λεπτομερείς του 'Άλγεριου και της Σαχάρας, καθώς και τών άλλων δυσκολοδιαβάτων μερών της 'Αφρικής! άπάντησε ο Μοντεχρήστος. Ήσαν έπίσης και διάφορες ουσιατικές έπιστολές, πρós Γάλλους άνωτάτους δέξιοματούχους, καθώς και πρós διαφόρους ίσχυρούς Βεδουίνους φιλάργουσι!... Όλα αυτά, μου ήσαν πολυτιμότερα και χρησιμότερα για τήν έπικίνδυνη αποστολή τήν όποια ανέλαβα!... Έλπίζω όμως στο θεό και στο δικαιο της ύποθέσεώς μου. Μπορεί να δυσκολευτή, άλλα δέν θά νουαγησώ ο έρως σκοπέος μου, ύστερα άπ' τήν απώλεια αυτή που πάθαμε!

Κατόπι, κύριος πάλι του έαυτού του, κυρίαρχος τών άτσαλένιων νεύρων του ο κόμης άρχισε να έξετάζει τις κλειδωνιές της πόρτας και του κιβωτίου. «Ήθελε να έξακριβώση, τί τρόπο άκριβώς μεταχειρίστηκε ο μυστηριώδης και αστανικός διαρρήκτης για να πραγματοποιήσθ το δυσκολώτατο αυτό κατόρθωμά του...

Τέλος, κι' ενώ από άρκετή ήδη ώρα ήταν γονατισμένος και σκυμμένος μπρós στο κιβώτιο, έξετάζοντάς το με έπιμονη προσοχή, σηκώθηκε γοργά όρθος κι' άνακουφισμένος:

Στό χέρι του κρατούσε δυό λεπτά έλατήρια ρολογιού, μετασηματισμένα σέ κοφτερότατα «πριονάκια», καθώς κι' ένα κομμάτι χαρτιού τρυπημένο με στίλλετο... Άπάνω στο χαρτί αύμα, ύπήρχαν γραμμένες — με αίμα φρέσκο και με άραβικά γράμματα — έξής αινιγματικές φράσεις:

«Ο φτωχός που βαλίει έχοντας πλάι του τόν θεό, εινε πλουσιότερος από τόν βαθύπλουτο που βαλίζει ο ομόναχός του!.. Πρósσεχε τούς Χανάνους!»

— Τους Χανάνους; ψιθύρισε με ζωηρή άπορία ο 'Ελπιδοφόρος. Τι εινε αυτοί οι Χανάνοι, πατέρα; Τι σημαίνουν έπίσης τά παράξενα αυτά λόγια του χαρτιού;

— Θά σοϋ έξηγήσω άργότερα, παιδί μου! άπάντησε ο Μοντεχρήστος κατασφιαζόντας και πάλι απότομα.

«Υστερα, άφου άποτραβήχτηκε και κάθησε σέ μιά πολυθρόνα, ψιθύρισε μονολογώντας:

— Αυτός εινε ο δράστης λοιπόν!.. Ο κουρελ άρης αυτός 'Αραψ, ο Μαλδάρ!.. Καλά τόν ύποψιάστηκε, άμέσως μόλις μου άνάγγειλες ο 'Ιάκωβος τό γεγονός της τής διαρρήξεως!

Ριχνοντας ύστερα μιά ματιά στα έλατρά πριωνιά έλατήρια που κρατούσε, φώναξε στον 'Ελπιδοφόρο:

— Με τά έλατήρια αυτά ο διαρρήκτης κατόρθωσε να κόψη —γοργά κι' άθόρυβα—τούς σύρτες της κάθε κλειδωνιάς!.. Ο σκοπός του πέτυχε, τά έγγραφα κι' οι χάρτες έπσαν στήν κατοχή του!.. Άς έλλίσουμνε στο θεό, ότι δέν πρόκειται να εινε καταστρεπτική για μās ή απώλεια αυτή!

Σηκώθηκε ύστερα βιαστικός, βγήκε έξω στο κατάστρωμα, και φώναξε με άνάλαφρη δόσι ειρωνείας στον πλοίαρχο της θαλαμηγού του:

(Άκολουθεί)

Μιά μουρμουριστή προσοχή βγαίνει άπ' τή χείλη του και ύφώνεται πρós τόν 'Αλλάχ...